

2. Naruszenie zasady równego traktowania

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że decyzja strony pozwanej zobowiązuje do wnoszenia dodatkowych opłat jedynie dużych odbiorców, którzy w latach 2012 i 2013 byli całkowicie zwolnieni z opłat za użytkowanie sieci. Wskazanych odbiorców potraktowano zatem odmiennie i mniej korzystnie, bez uzasadnienia, niż tych dużych odbiorców, którzy w tym samym okresie korzystali z ryczałtowych obniżek opłat za użytkowanie sieci i których nie zobowiązano do wniesienia żadnych dopłat.

W odniesieniu do naruszenia zasady równego traktowania skarżąca zarzuca pozwanej również uchybienie obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. To naruszenie zasady równego traktowania jest ponadto jej zdaniem sprzeczne z zasadą niedyskryminacji wynikającą z art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾.

3. Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca utrzymuje, że ze względu na charakterystyczne dla niej okoliczności mogła ona oczekiwać, że w dalszym ciągu będzie korzystać z przyznanej jej specjalnej opłaty za użytkowanie sieci.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009 r., s. 55).

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2019 r. — Società Agricola Tenuta di Rimale i in./Komisja Europejska

(Sprawa T-201/19)

(2019/C 213/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società Agricola Tenuta di Rimale (Fidenza, Włochy) i dziewięciu innych skarżących (przedstawiciele: M. Libertini, A. Scognamiglio i M. Spolidoro, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonego pisma pozwanej i zobowiązanie Komisji do ponownego zbadania zarzutów zawartych w złożonej do niej skardze. Badanie to powinno zostać dokonane w oparciu o odmienną i bardziej prawidłową wykładnię art. 150 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych⁽¹⁾, i o dogłębniejsze zbadanie sprawy, które ujawni brak logiki i niespójność argumentów podnoszonych przez Consorzio w celu potwierdzenia na czas nieoznaczony dyskryminującej i nieuzasadnionej regulacji podaży mleka do produkcji sera o chronionej nazwie pochodzenia Parmigiano Reggiano.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy pisma Komisji UE — Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich — z dnia 6 lutego 2019 r. zamykającego postępowanie w sprawie skargi do Komisji złożonej przez skarżących w dniu 5 lutego 2018 r., w której podnieśli oni niezgodność z prawem dekretu Ministerstwa Rolnictwa, Żywności i Leśnictwa z dnia 15 grudnia 2016 r. nr w sprawie zatwierdzenia planu regulacji podaży sera Parmigiano-Reggiano na okres trzech lat 2017-2019, a także dekretu tegoż ministerstwa z dnia 19 września 2017 r. nr , zatwierdzającego zmiany planu regulacji podaży sera Parmigiano-Reggiano na okres trzech lat 2017-2019.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy błędnej wykładni art. 150 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w części odnoszącej się do ustalenia kwalifikowanej większości producentów zainteresowanych proponowaną regulacją podaży.
2. Zarzut drugi dotyczy błędnej wykładni art. 150 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w części odnoszącej się do potrzeby ustalenia istotnych założeń dotyczących nierówności rynkowych dla przyjęcia tymczasowych środków regulacji podaży i do odnośnego odpowiedniego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczy błędnej wykładni art. 150 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w części odnoszącej się do zakazu planów regulacji podaży, których treść jest dyskryminująca.

(¹) Dz.U. 2013, L 347, s. 608.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. Klöckner Pentaplast/Komisja

(Sprawa T-231/19)

(2019/C 213/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klöckner Pentaplast GmbH (Heiligenroth, Niemcy) (przedstawiciele: N. Voß i D. Fouquet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do lat 2012 i 2013;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie w odniesieniu do skarżącej nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do lat 2012 i 2013 oraz;